

Sygn. akt VII U 20/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 czerwca 2018 r.

w Warszawie

sprawy D. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania D. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 22 listopada 2017 r. znak: (...)

- oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 20/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 listopada 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu D. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji ww. organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (decyzja z dnia 22 listopada 2017 r., znak: (...), k. 35, tom X a.r.).

D. S., w dniu 11 grudnia 2017 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od ww. decyzji z dnia 22 listopada 2017 r., znak: (...). W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się z oceną jego stanu zdrowia, dokonaną przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS. Podkreślił, że lekarze orzecznicy zignorowali jego zły stan zdrowia, który ma wpływ na jego codzienną egzystencję. Podniósł, że przeszedł trzy operacje oczu z uwagi na upośledzenie widzenia niedużego stopnia OL oraz brak pełnej ostrości wzroku do dali i do bliży OP. W związku z powyższym wskazał, że jego aktualny stan zdrowia oraz konieczność dalszej diagnostyki i leczenia schorzenia okulistycznego powodują, że nie może on kontynuować dotychczas wykonywanej pracy zarobkowej. Z tego względu pozostaje zarejestrowany jako osoba bezrobotna w Powiatowym Urzędzie Pracy. W konkluzji odwołania, ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w całości i przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odwołanie z dnia 21 grudnia 2017 r. k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., w dniu 4 stycznia 2018 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że

ubezpieczony został w toku postępowania skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 20 października 2017 r. nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy. Jednocześnie na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach rentowych, Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił, że w ostatnim dziesięcioleciu poprzedzającym złożenie wniosku, tj. od dnia 1 sierpnia 2007 r. do dnia 31 lipca 2017 r. ubezpieczony udowodnił staż pracy w łącznym wymiarze 6 lat, 11 miesięcy i 25 dni, tj. 5 lat, 2 miesiące i 26 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 8 miesięcy i 29 dni okresów nieskładkowych, ograniczonych do 1/3 okresów składkowych. Z kolei ogólny staż pracy ubezpieczonego wynosi łącznie 35 lat, 10 miesięcy i 4 dni. Na tej podstawie, decyzją z dnia 22 listopada 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 4 stycznia 2018 r. k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. S., urodzony w dniu (...) jest z zawodu inżynierem mechanikiem. W okresie od dnia 8 września 1976 r. do dnia 28 maja 1977 r. ubezpieczony był zatrudniony w Zakładach (...) z siedzibą w R., a w okresie od dnia 27 września 1977 r. do dnia 31 marca 1980 r. świadczył pracę na rzecz (...) Przedsiębiorstwa (...) z siedzibą w R.. Następnie w okresach: od dnia 1 kwietnia 1980 r. do dnia 31 lipca 1982 r. ubezpieczony pracował w Ośrodku (...) z siedzibą w R., od dnia 1 lutego 1985 r. do dnia 31 maja 2011 r. pracował w firmie (...) Zakładzie (...) z siedzibą w M., a od dnia 20 kwietnia 2001 r. do dnia 10 grudnia 2009 r. pracował w firmie (...) z siedzibą w W.. Z kolei w okresie od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 31 stycznia 2014 r. ubezpieczony pracował w Zakładzie (...) z siedzibą w S., a w okresie od dnia 14 kwietnia 2016 r. do dnia 29 września 2016 r. świadczył pracę na rzecz firmy (...) P. P. z siedzibą w W.. Począwszy od dnia 17 lutego 2014 r. ubezpieczony pozostaje zarejestrowany w Urzędzie Pracy (...) W. w charakterze osoby bezrobotnej z prawem do zasiłku, który pobrał w okresie od dnia 23 czerwca 2011 r. do dnia 29 września 2016 r. (świadczenia pracy k. 7-12, zaświadczenie z dnia 27 lipca 2017 r. k. 14, tom X a.r.).

W dniu 1 sierpnia 2017 r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Do powyższego wniosku ubezpieczony załączył informację o okresach składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy. Ogólny staż pracy odwołującego wynosi łącznie 35 lat, 10 miesięcy i 4 dni (wniosek z dnia 1 sierpnia 2017 r. k. 1-5, informacja o okresach składkowych i nieskładkowych k. 5-6 wraz z załącznikami k. 7-15, decyzja z dnia 22 listopada 2017 r., znak: (...), k. 35, tom X a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego ubezpieczony został skierowany na badanie lekarskie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 19 września 2017 r. uznał, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. W związku z wniesieniem przez odwołującego sprzeciwu od powyższego orzeczenia, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującego, wydała w dniu 20 października 2017 r. orzeczenie na mocy, którego uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 19 września 2017 r. k. 16, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 20 października 2017 r. k. 17, tom X a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 20 października 2017 r. organ rentowy wydał w dniu 22 listopada 2017 r. decyzję, znak: (...), odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnia jednego z warunków niezbędnych do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, wynikającego z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a mianowicie warunku uznania go za osobę niezdolną do pracy (decyzja z dnia 22 listopada 2017 r., znak: (...), k. 35, tom X a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, D. S. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 21 grudnia 2017 r. k. 3 a.s.).

W toku postępowania, Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu chorób oczu celem ustalenia, czy odwołujący się jest zdolny, czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności. Sąd zobowiązał również biegłego do wskazania, czy ewentualna niezdolność do pracy odwołującego ma charakter trwały, czy też okresowy

(jeżeli okresowy to na jaki okres) oraz do wskazania - w przypadku zmiany stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawy lub pogorszenia) - na czym ta zmiana polegała (postanowienie z dnia 12 stycznia 2018 r. k. 7 a.s.).

W opinii z dnia 15 marca 2018 r. biegły sądowy z zakresu okulistyki dr n. med. R. S. stwierdził u odwołującego praktyczną jednooczną wynikającą z obniżenia ostrości widzenia i zawężenia pola widzenia w oku lewym w następstwie zaawansowanej jaskry i stanu po przebytej operacji zaćmy i operacji przeciwjaskrowej w tym oku. Na podstawie załączonych do akt badań pola widzenia z lat 2015-2017 r. biegły ustalił, że w oku prawym pole widzenia poza poszerzonym mroczkiem tzw. plamy ślepej jest prawidłowe a w oku lewym znacznie ograniczone od dołu do ok. 5°-10° od centrum. Biegły zaznaczył, że jak wynika z załączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej oraz przeprowadzonego wywiadu, u wnioskodawcy wykryto jaskrę w 2015 r. W październiku 2015 r. wnioskodawca przebył operację zaćmy i operację przeciwjaskrową w tym oku a potem ponownie dwie operacje w maju i grudniu 2017 r. Pomimo wykonanych operacji nie udało się poprawić ostrości widzenia w oku lewym, a także obniżyć ciśnienia śródgałkowego. Ponadto z wywiadu wynika, że na jesieni 2018 r. planowana jest kolejna operacja. Oko prawe ma zachowaną dobrą ostrość widzenia oraz dobre granice pola widzenia. Mając powyższe na uwadze biegły sądowy wskazał, że wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do wykonywania pracy, może pracować i wykonywać wszelkie prace zarobkowe, nie związane z bardzo dużym wysiłkiem fizycznym, na stanowiskach gdzie nie wymagane jest widzenie obuoczne (opinia biegłego sądowego z zakresu okulistyki dr n. med. R. S. k. 22 a.s.).

Do powyższej opinii żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń (pismo procesowe z dnia 10 maja 2018 r. k. 29-30 a.s.).

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2018 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie dopuścił dowód z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., dołączonych do akt niniejszej sprawy, a dotyczących ubezpieczonego D. S. (postanowienie z dnia 8 czerwca 2018 r. k. 36 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującego. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie, w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu okulistyki dr n. med. R. S. (k. 22 a.s.) celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego. W ocenie Sądu Okręgowego wnioski zawarte w sporządzonej opinii należy podzielić w całości. Opinia została bowiem wydana po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującego i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonego. Opinia biegłego sądowego jest wyczerpująca, a także została sporządzona w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawia wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia odwołującego w odniesieniu do jego możliwości zarobkowych. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie, zwłaszcza że żadna ze stron postępowania nie zakwestionowała prawidłowości i rzetelności złożonej przez biegłego sądowego opinii z dnia 15 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie D. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 22 listopada 2017 r., znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 155 ze zm.) Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Analizując treść złożonych przez strony i zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów, Sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów lecz prawa, wobec czego Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

W myśl przepisu art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 138 z późn. zm., zwanej dalej ustawą emerytalną) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

Przepis art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 ww. przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

W niniejszej sprawie na gruncie zaskarżonej decyzji z dnia 22 listopada 2017 r. organ rentowy kwestionował wyłącznie spełnienie przez odwołującego przesłanki wynikającej z art. 57 ust. 1 pkt. 1 ustawy, tj. istnienia niezdolności do pracy. Przy tym pozostałe przesłanki ustawowe warunkujące nabycie prawa do renty nie były przez strony kwestionowane.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczonego D. S. odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa, albowiem odpowiada rzeczywistemu stanowi rzeczy. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy uwzględnił opinię wydaną przez biegłego sądowego z zakresu okulistyki dr n. med. R. S. i uznał ją za wyczerpującą, poddając wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zarobkowych. Wnioski zawarte w przedmiotowej opinii nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegły jest bowiem doświadczonym specjalistą z tej dziedziny medycyny, która odpowiada głównym schorzeniom ubezpieczonego. Opinia biegłego została wydana po zapoznaniu się ze wszystkimi dokumentami z przebiegu leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego. W ocenie Sądu biegły rzeczowo uzasadnił swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u odwołującego schorzeń i ich wpływu na jego zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Sąd opierając się na opinii powołanego w sprawie biegłego stwierdził, że główna dysfunkcja występująca w stanie zdrowia ubezpieczonego to choroba oczu,

powodująca praktyczną jednooczną wynikającą z obniżenia ostrości widzenia i zawężenia pola widzenia w oku lewym w następstwie zaawansowanej jaskry i stanu po przebytej operacji zaćmy i operacji przeciwjaskrowej w tym oku. Sąd podzielił jednak zdanie biegłego, że odwołujący może pracować i wykonywać wszelkie prace zarobkowe, nie związane z bardzo dużym wysiłkiem fizycznym, na stanowiskach gdzie nie wymagane jest widzenie obuoczne. Wskazać bowiem należy, że ubezpieczony ma wykształcenie wyższe, posiada kwalifikacje do pracy umysłowej, wykonywał różne prace, w tym przez wiele lat zajmował stanowiska kierownicze, jak również prowadził własną działalność gospodarczą. Odwołujący nie wykonuje więc pracy wymagającej widzenia obuocznego. Sąd Okręgowy przyjął zatem w niniejszej sprawie za podstawę rozstrzygnięcia wyżej wskazaną, niekwestionowaną przez strony opinię biegłego sądowego z zakresu okulistyki podzielać jego wnioski, co do tego, że stan zdrowia ubezpieczonego nie powoduje u niego niezdolności do pracy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego D. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 22 listopada 2017 r., znak: (...) o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)